

## Arrest

**nr. 51 121 van 16 november 2010  
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. BUYSSE en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 juli 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.11.2009 werd ingediend door :*

*D., E. (R.R.:...)*

*nationaliteit: Liberia*

*geboren te (...)*

*adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.*

*Reden:*

*De heer D. haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn echter onvoldoende. De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene zich inzet om onze landstalen te leren, een grote vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen van vrienden, burens en kennissen voorlegt, hij inburgeringscursussen volgde (Groep INTRO), hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zich perfect zou hebben aangepast aan onze Belgische zeden, gewoonten en cultuur en zijn integratie zich zowel op linguïstisch, cultureel, sociaal en professioneel vlak afspeelt, zijn op zich geen grond voor een verblijfsregularisatie. Hij haalt aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt en dat een verwijdering in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen en het EVRM. De bewijslast ligt steeds bij verzoeker. Betrokkene houdt het enkel bij een bewering en dit volstaat niet. De algemene bewering dat we zijn situatie als een prangende humanitaire situatie dienen te beoordelen, wordt niet toegepast op zijn eigen situatie. Hij geeft niet aan waarom zijn situatie als dusdanig dient te worden beoordeeld zodat een verder verblijf in België de enige oplossing voor hem zou zijn. Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Hij verwijst daar ook naar en somt enkele elementen op die bij dat criterium horen: sociale banden, kennis van één van de landstalen, werkverleden en werkbereidheid. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet ook een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Bijgevolg kan geen gunstig gevolg worden gegeven aan zijn aanvraag om hem een machtiging tot verblijf in België toe te kennen.*

## 2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*“Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.*

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Men motiveert als volgt:

Verzoeker zal aantonen dat de motivering deels onjuist is en deels niet afdoende is.

Verzoeker meent te stellen dat deze redenering in strijd is met het art. 9.bis van de Vreemdelingenwet zelf en de loyale uitvoering van de inhoud van de richtlijnen dd. 19/7/2009.

Art. 9 bepaalt immers:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in een koninklijk besluit, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. "

Ten eerste is verzoeker van mening dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken faalt in de zin dat de motivering juist inhoudelijk juist dient te zijn.

Hij vroeg de toepassing van de inhoud van de instructie.

Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft.

Verzoeker verwijst naar hetgeen inhoudelijk hierboven werd vermeld. Verzoeker meent gezien zoals algemeen bekend, de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

In dit verband verwijst verzoeker naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"De Raad van State vereist overigens niet dat onomstotelijk vaststaat dat de motivering niet feitelijk correct is. Het volstaat dat er een ernstige reden is om te twifelen aan de feitelijke correctheid van de motivering of dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat het weigeringsmotief juist is, terwijl uit de stukken van het dossier het tegendeel kan worden afgeleid." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Omdat verzoeker op 04/08/2006 asiel aanvraag.

Omdat een voorziening tot schorsing en nietigverklaring werd ingesteld voor de Raad van State tegen een weigeringsbeslissing van het CGVS.

Omdat op 8 juni 2010 werd hem het verwerpingsarrest betekend.

Omdat op 22/11/2006, dus gedurende de asielprocedure, reeds een aanvraag tot regularisatie werd ingediend die evenwel op 29.01.2008 verworpen werd.

Verzoeker meent dan ook dat uit het bovenstaande uiteenzetting niet anders kan besloten worden dan dat de motivering van het Dienst Vreemdelingenzaken op een groot aantal punten onjuist is.

Verzoeker (alleenstaande dus geen schoolgaande kinderen) enige asielaanvraag, ingediend op 4/8/2006 werd op 18 mei 2010 door de Raad van State verworpen hem betekend 8 juni 2010.

Als gezin wachtte hij dus meer dan 3 jaar met een legaal verblijf op een beslissing dit los gezien van zijn wachttijd tot regularisatie van zijn situatie.

Meer bepaald is de wachttijd inzake asiel 3 jaar en 10 maanden.

Zodat het onjuist is te stellen dat de duur van de procedures - namelijk 1 jaar en 5 maanden en 1 maand- zijn niet van deze aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

Hij diende evenwel op 22/11/2006 reeds een aanvraag tot regularisatie in die evenwel op 29.01.2008 verworpen werd en pas later betekend.

Meer bepaald is de wachttijd inzake de regularisatie van zijn verblijf 1 jaar en 2 maanden.

Een nieuwe regularisatie aanvraag 9bis werd binnen de twee maanden ingediend na het arrest van de Raad van State.

Ten tweede is verzoeker van mening dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken niet afdoende is en dit omwille van de motieven uiteengezet in de aanvraag tot regularisatie en de aanvulling van de aanvraag.

Verzoeker verwijzen in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

*Verzoeker meent dan ook gezien het bovenstaande dat de motivering niet afdoende is."*

3.2 In de repliekmemoire volhardt verzoeker in zijn middelen en voegt toe dat de Dienst Vreemdelingenzaken cascade gewijs de betere bepalingen dient te weerhouden. Dit werd volgens verzoeker mondeling aan het Vlaams Minderhedencentrum toegezegd door de bevoegde staatssecretaris en Dienst Vreemdelingenzaken.

3.3 Vooreerst wordt opgemerkt dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden waardoor de aangegeven exceptie van onontvankelijkheid van het middel door de verwerende partij dient te worden aangenomen.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de redenen aangehaald door verzoeker om het verblijf toe te staan onvoldoende zijn.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker stelt dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken faalt in de zin dat de motivering inhoudelijk juist dient te zijn, voert verzoeker aldus een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden of verblijfsredenen ten gronde uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker verwijst naar het motief in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de staatssecretaris zich heeft geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructies te blijven toepassen. Verzoeker stelt dat hij de toepassing heeft gevraagd van de inhoud van de instructie, met name van *"Vreemdelingen met een onredelijke lange asielpcedure"*. Verzoeker stelt dat hij op 4 augustus 2006 een asielaanvraag heeft ingediend en dat de Raad van State pas op 18 mei 2010 het beroep tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verworpen. Verzoeker verwijst tevens naar de aanvraag tot regularisatie die hij heeft ingediend op 22 november 2006 en die op 29 januari 2008 werd verworpen.

De Raad stelt vast dat verzoeker citeert uit de instructie van 19 juli 2009, meer bepaald het stuk "langdurige procedures 1.2" uit de instructie en vraagt de toepassing ervan.

De instructie bepaalt het volgende:

*"Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.*

*Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft.*

*Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 én/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord].*

*De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008.*

*De termijn van vijf jaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig school liepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.*

*De termijn in het kader van een procedure artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet volgend op de asielprocedure (of op de asielprocedure en Raad van State procedure) wordt enkel meegerekend indien de aanvraag binnen de vijf maanden na de definitieve beslissing door de asielinstanties of de Raad van State werd ingediend.*

*De termijnen van vier of vijf jaar bevatten ook alle wettelijke termijnen voor het indienen van een beroep ten aanzien van een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag. De termijn tussen de datum van de betekening aan de betrokkene van de definitieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en deze waarop eventueel een aanvraag artikel 9,3 én/of art. 9bis vreemdelingenwet werd gedaan, wordt eveneens meegeteld, evenwel beperkt tot twee maanden.*

*De derde paragraaf en de laatste paragraaf onder '1.1' zijn ook hier van toepassing."*

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker nergens aantoont dat hij één of meer kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig school liepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure. De termijn van vijf jaar kan bijgevolg niet worden teruggebracht op vier jaar. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker verwijst naar zijn asielprocedure van 4 augustus 2006 tot 8 juni 2010. De Raad stelt vast dat zijn asielprocedure bijna vier jaar heeft geduurd. Verzoeker verwijst eveneens naar zijn regularisatieaanvraag op 22 november 2006 en de beslissing genomen op 29 januari 2008 waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De Raad stelt vast dat de termijn van de regularisatieaanvraag niet kan 'meegerekend' worden aangezien de instructie uitdrukkelijk stelt dat *"de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 én/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord]."*

Waar verzoeker nog verwijst naar *"een nieuwe regularisatieaanvraag 9bis (...) binnen de twee maanden ingediend na het arrest van de Raad van State"* merkt de Raad op dat de instructie eveneens uitdrukkelijk het volgende heeft bepaald: *"De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008."* Met de duur van de verblijfsaanvraag ingediend na het arrest van de Raad van State kan bijgevolg evenmin rekening worden gehouden. Verzoeker laat bijgevolg na aan te tonen dat hij onder de toepassing van 1.2 langdurige procedures van de instructie van 19 juli 2009 valt met name van de onredelijk lange asielprocedure van vijf jaar. De Raad stelt vast dat het motief in de bestreden beslissing dat de *"redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan echter onvoldoende (zijn)"*, niet kennelijk onredelijk is. In dit verband wordt overigens opgemerkt dat, in tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift, in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd dat de duur van de procedures -namelijk 1 jaar en 5 maanden en 1 maand- niet van dien aard zijn dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid

waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt evenmin een schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*“Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, bis van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard.*

*Dat verzoeker opmerkt dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoekers motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.*

*Dat de beslissing van verweerder nergens afdoende motiveert waarom verzoekers verblijf in België, verzoekers duurzame sociale bindingen in België, geen redenen tot regularisatie uitmaken.*

*Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.*

*Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.*

*Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.*

*Dat dergelijk motivering uiteraard niet afdoende is.*

*Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.*

*Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.*

*Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag, , wanneer deze geen rekening hield met de integratie, emotionele band van verzoeker met ons land en de andere argumenten wanneer deze in een onontvankelijkheidsbeslissing "ten gronde" motiveert.*

*Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.*

*Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.”*

3.5 In de repliekmemoire volhardt verzoeker in de uiteenzetting van het middel.

3.6 De Raad herhaalt dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals hoger reeds is gesteld, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 november 2009 uitdrukkelijk beroep heeft gedaan op de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 en heeft verwezen

naar zijn “*prangende humanitaire situatie*”, naar de situatie van de vreemdeling die een ononderbroken verblijf heeft in België, zijn werkverleden en werkbereidheid, naar het feit dat hij geen gevaar is voor de openbare orde, zijn wil tot integratie en naar zijn “*langdurig en uitgebreid verblijf*” in België.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing het volgende: *“De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn echter onvoldoende. De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene zich inzet om onze landstalen te leren, een grote vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen van vrienden, burens en kennissen voorlegt, hij inburgeringscursussen volgde (Groep INTRO), hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zich perfect zou hebben aangepast aan onze Belgische zeden, gewoonten en cultuur en zijn integratie zich zowel op linguïstisch, cultureel, sociaal en professioneel vlak afspeelt, zijn op zich geen grond voor een verblijfsregularisatie. Hij haalt aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt en dat een verwijdering in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen en het EVRM. De bewijslast ligt steeds bij verzoeker. Betrokkene houdt het enkel bij een bewering en dit volstaat niet. De algemene bewering dat we zijn situatie als een prangende humanitaire situatie dienen te beoordelen, wordt niet toegepast op zijn eigen situatie. Hij geeft niet aan waarom zijn situatie als dusdanig dient te worden beoordeeld zodat een verder verblijf in België de enige oplossing voor hem zou zijn. Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Hij verwijst daar ook naar en somt enkele elementen op die bij dat criterium horen: sociale banden, kennis van één van de landstalen, werkverleden en werkbereidheid. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet ook een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet.”*

In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift blijkt aldus uit de motivering van de bestreden beslissing niet dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de integratie van verzoeker, zijn emotionele band met België en de andere argumenten en toont verzoeker niet aan dat verweerder geen rekening hield met *“het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag”*. Verzoeker maakt met zijn louter theoretische uiteenzetting op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de staatssecretaris de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist dat de aangehaalde redenen om zijn verblijf toe te staan niet voldoende zijn. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing aldus duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De omstandigheid dat verweerder uit de aangehaalde redenen tot een ander besluit is gekomen, schendt op zich artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet niet, noch getuigt dit gegeven van onzorgvuldig bestuur.

Het tweede middel is ongegrond.

3.7 In het derde middel voert verzoeker machtsoverschrijding aan en schending van het beginsel van de rechtszekerheid.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*“Omdat de verwerende partij evenwel op haar website het volgende stelt .  
Nieuw:*

*INFO regularisatie naar aanleiding van de vernietiging door het arrest van de Raad van State (11/12/2009)*

*De instructies van 19/07/09 werden door het arrest van de Raad van State van 11/12/09 vernietigd.*

*Dienst Vreemdelingenzaken deelt mee dat ze loyaal de richtlijnen van Mijnheer Melchior Wathelet, Staatssecretaris bevoegd voor Migratie en Asielbeleid in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid, zal volgen.*

*De regering sprak op 18 en 19 juli 2009 nieuwe criteria voor regularisatie af. Op 19 juli 2009 werden de criteria vastgelegd in een instructie aan DVZ: een tiental situaties (1.1-1.2 en 2.1- 2.8) komen zeker voor regularisatie in aanmerking. De criteria gelden permanent, behalve punt 2.8 van de instructie: dat kan alleen ingeroepen worden tussen 15/9/2009 en 15/12/2009.*

*Verzoeker kan zich beroepen op de inhoud van punt 1.2 van de instructie Staatssecretaris M. Wathelet heeft evenwel verzekerd dat er rechtszekerheid zou zijn voor de personen die een aanvraag indienden in het kader van de instructie. Hij heeft duidelijk gemaakt dat hij gebruik zal maken van zijn discretionaire bevoegdheid om beslissingen te nemen naar inhoud van de instructie.*

*" Procedureel gezien kan M. Wathelet, samen met de administratie DVZ, alle dossiers zelf afhandelen. Maar ook de rol die de Commissie van Advies toegekend kreeg in de instructie, kan behouden blijven, gezien deze verankerd ligt in de Vw zelf (art. 32 Vw: 'de Minister kan het advies van de Commissie inwinnen alvorens om het even welke beslissing te treffen nopens een vreemdeling').*

*De Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bevestigt, met in achtnaam van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord gerespecteerd blijven.*

*In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert echter de rechtszekerheid.*

*Terwijl dit niet is gebeurd.*

*Zodat er een schending is van de rechtzekerheid.*

3.8 In de repliekmemoire volhardt verzoeker in de uiteenzetting van het middel.

3.9 Verzoeker stelt dat de staatssecretaris duidelijk heeft gemaakt dat hij gebruik zal maken van zijn discretionaire bevoegdheid om de instructie van 19 juli 2009 toe te passen op de aanvragen om machtiging tot verblijf. Volgens verzoeker is dit *in casu* niet gebeurd en stelt dat hij zich kan beroepen op 1.2 van de instructie.

De Raad stelt vast dat uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder uitdrukkelijk heeft gesteld de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009 toe te passen. Met betrekking tot verzoekers bewering dat op hem criterium 1.2 "vreemdelingen met een onredelijk lange asielpcedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielpcedure wordt meegerekend" kan worden toegepast, verwijst de Raad naar de bespreking onder het eerste middel waaruit blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar over een onredelijk lange asielpcedure van 5 jaar te beschikken. Verzoeker toont aldus niet aan dat de niet toepassing van criterium 1.2 van de instructie van 19 juli 2009 *in casu* blijkt geeft van machtsoverschrijding of van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Bovendien kan verweerder niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de elementen die verzoeker heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de aangehaalde elementen grondig heeft onderzocht en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels oordeelt verweerder dat de elementen geen grond zijn voor een verblijfsregularisatie. Verzoeker maakt een machtsoverschrijding niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**



**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN